

[Forsvarsministeren.]

oplyst. Nej, selvfølgelig skal disse Vagtskibe anvende den Magt, de sidder inde med, hvis de kommer ud i en Situation som den, jeg nys har nævnt. Vore Inspektions-skibe, der hvert Aar bliver sendt til Grønland, Island og Færøerne, og som opholder sig ude i Nordsøen, skal, hvis Retten ikke paa anden Maade kan gaa sin Gang, anvende Magt — selvfølgelig! Og der er mange andre analoge Tilfælde. Det er ikke tilstrækkeligt, at en Politibetjent, der staar paa Gaden, konstaterer et Overfald, det vil dog ærede Medlemmer vide, nej, den, der har begaaet Overfaldet, skal føres bort enten godvilligt eller med Magt. Og akkurat det samme gælder selvfølgelig om disse Bevogtningsopgaver, som det ærede Medlem staar her og taler vidt og bredt om. Lad os en Gang faa at vide, hvor Skæringspunktet er mellem Bevogtningsopgaver og Kampopgaver. Der er spurgt saa tidt, lad os nu en Gang faa Svar. Nej, Forholdet er det, at hvis vi ikke gør, hvad vi kan, for at hindre et Neutralitetsbrud, saa opfylder vi ikke den Pligt, vi har som neutral Stat og Medlem af Folkenes Forbund.

Det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen spørger saa gentagende og udholdende: hvor staar der skrevet noget om de Pligter, som I paaberaaber jer, at vi har? Ja, om de forskellige Konventioner er der Uenighed. Om Forstaaelsen og Fortolkningen af dem har det ikke hidtil været muligt at opnaa Enighed, men vi fra vor Side mener, at ud af de forskellige Konventioner og af Folkeforbundspagten aander de Ord: gør først og fremmest selv din Pligt for at beskytte dit hjemlige Omraade; kun i saa Fald kan Folkeforbundet yde sin Bistand.

Der er altsaa stærk Uenighed om Forstaaelsen af disse Konventioner og Bestemmelser, men naar man ikke kan blive enig, er det jo Skik og Brug, at man udnævner en Opmand eller tyr til Voldgift. Og jeg mener da, det rimeligste vil være, at vi tyr til dem, der indenfor Folkeforbundet staar som Ordførere baade i den ene og den anden Kommission, og som ikke blot udtaler sig paa deres respektive Nationers Vegne, men som taler til hele den civiliserede Verden. Jeg tror dog, det vil have nogen Betydning at høre, hvad disse Mænd mener, og vi kan saamænd godt indskrænke os til at se paa, hvad ledende Socialdemokrater i forskellige Lande har at sige om den Ting.

Jeg har allerede citeret en Udtalelse af P. Albin Hansson, og jeg finder mig foranlediget til i Anledning af det ærede Medlem Hr. L. Rasmussens Spørgsmaal ogsaa

at citere et Par andre Udtalelser. Jeg maa paa Forhaand sige, at efter mit Kendskab til det ærede Medlem vil det være spildte Ord paa Balle-Lars, men jeg tror alligevel, det vil have nogen Betydning, at der i Anledning af det ærede Medlems Spørgsmaal kommer et Svar fra vor Side. Udtalelserne findes for Resten anført i den Beretning, som i 1925 blev afgivet af det Udvalg, der behandlede Afrustningsspørgsmaalet, og de Mænd, der nævnes, er, som sagt, Ordførere for de Kommissioner og Udvalg, der nedsettes af Folkeforbundet.

Jeg skal nævne, hvad Politis, som er blevet citeret flere Gange før, udtaler:

„Uden at afvente den Hjælp, som den enkelte Stat er berettiget til at modtage fra det mellemfolkelige Samfund, kan og bør den straks forsvare sig med sine egne Midler. Dens Interesser falder sammen med den almindelige Interesse. Om dette Punkt kan der ikke herske Tvivl.“

Og Ordføreren Benes fra Czekoslovakiet, hvis Udtalelser vi ofte har lagt Mærke til, siger:

„Jeg vil gerne tilføje, at de Forpligtelser, jeg hentyder til, er ufuldstændige Forpligtelser i den Forstand, at der ikke er givet Bestemmelser om Tvangsmidler mod den Stat, som ikke loyalt og effektivt har medvirket til at beskytte Pagten og modsætte sig enhver Angrebshandling. Det bør imidlertid understreges, at en saadan Stat ikke har opfyldt sine Pligter og gør sig skyldig i Krænkelser af paatagne Forpligtelser... Hver Stat afgør selv, hvad den vil gøre, men ikke, hvad den bør gøre.“

Jeg kunde fortsætte med saadanne Udtalelser, men lad mig slutte med at nævne, hvad den tidligere socialdemokratiske Udenrigsminister i Belgien Vandervelde siger:

„Det forekommer mig, at denne internationale Hjælp ikke hverken juridisk skyldes eller vilde være materielt mulig, hvis det Land, der er Genstand for Angrebet, hævdede ikke at ville yde nogen Modstand mod Voldsmanden og ikke at ville bringe noget Offer for sin Uafhængighed, i samme Øjeblik som det for at forsvare den appellerer til andre Forbunds-Medlemmers militære og materielle Bistand.“

Disse Citater kan yderligere suppleres med en Skildring af de finske Socialdemokraters Optræden, og som det nyeste Eksempel kan nævnes den nuværende tyske Rigs-kansler Socialdemokraten Hermann Müllers Udtalelse i den tyske Rigsdag forleden Dag under Debatten om Krydseren, hvori han